

[Aksel Larsen.]

ralisering, som Danmark synes at ville være, så betyder det ikke, at vi får gunstigere vilkår for størsteparten af vor landbrugs-eksport. Hvor kan ministeren så på basis af denne sin viden her i folketinget forsøge at bilde den danske offentlighed noget andet ind.

I sin fremsættelsestale gav ministeren udtryk for et vist, jeg erkender meget stærkt betinget lyssyn med hensyn til vor handelsbalance og med hensyn til vort valuta-problem. Jeg skal ikke i detaljer komme ind på dette, men kun gøre opmærksom på, at netop i den sidste måned er det gået den modsatte vej med valutaen i almindelighed. Jeg kan dog ikke forbigå den omstændighed, at medens der af forskellige, tildels udpræget midlertidige og konjunkturprægede grunde er sket en vis øjeblikkelig forbedring af vor valutabalace overfor udlandet, er der sket en stadig og støt forværring af vort forhold med hensyn til dollarvalutaen. Det er snart fire år siden, flertallet i dette ting vedtog Marshallplanen under jublende forkyndelse af, hvilke strålende udsigter for Danmarks økonomi og beskæftigelse og vellevned Marshallhjælpen åbnede, og under påstand om, at i løbet af Marshallhjælpens fire år ville ikke alene vore økonomiske problemer i almindelighed, men vore valutaproblemer i særdeleshed og i allerhøjeste grad vort dollarproblem blive løst. Marshallhjælpens egentlige formål skulle være at hjælpe de vesteuropæiske lande, deriblandt Danmark, til selv at skaffe sig den nødvendige dollarvaluta. Hvordan er det gået gennem de snart fire år? Det er gået sådan, at Danmark er i værre dollar-nød, end da man begyndte på Marshallplanen. Det synes jeg må stemme til eftertanke. Det vidner om, hvilke skadelige følger Marshallplanen og hele den med Marshallplanen forbundne økonomiske politik og udenrigshandelspolitik har haft for Danmark. Det er jo sådan, at hvis Danmark ikke bestemmer sig til at følge sine egne interesser og at handle med udlandet i overensstemmelse med disse interesser, er der virkelig al udsigt til, at dollarproblemet vil blive mere akut. Det vil sige, at Danmarks afhængighed af Amerikas Forenede Stater vil blive større og endnu mere ubehagelig, end den er nu.

Vi er kommet dertil, at finansministeren — formodentlig under tryk af omstændighederne — siger, at regeringen ikke mere forlanger ret stor overbudgettering. Hvad er det for omstændigheder? Det er den omstændighed, at de radikale åbent har sagt,

at de ikke vil være med til at bevilge regeringen flere nye skatter, og det er den omstændighed, at socialdemokratiet af frygt for opposition i sit eget vælgerkorps under disse forhold ikke vover at bevilge regeringen nye skatter. Så ved regeringen, at den ikke kan få nye skatter gennemført. Derfor siger finansministeren, at nu er regeringen pludselig kommet til det resultat, at den behøver ikke nogen særlig stor overbudgettering. Jeg skal ikke give mig til at harcellere over dette eller bebrejde regeringen, at den under omstændighedernes tvang har ændret synspunkter, for hvad skulle den ellers gøre; men jeg kan godt forstå, at det fylder finansministeren med nogen betænkelighed, for når det ikke alene er sådan, at vi ikke selv kan bestemme over vor udenrigshandel og vor økonomiske politik, men også sådan, at vi ikke selv bestemmer over vore udgifter — Danmarks militærudgifter bliver jo bestemt af en fremmed magt. —, så står landets finansminister jo i den ulykkelige situation, at han muligvis en skønne dag mangler penge til at fyldestgøre de krav, der kan blive fremsat, og så kan han komme til dybt at begræde, at han ikke har været i stand til at gennemføre en overbudgettering i det mål, han ønskede.

Men man skal ikke lade sig forvirre af dette, at regeringen ikke mere kræver så stor overbudgettering og derfor ikke foreslår nye skatter udover et par små ekstra omsætningsskatter i det dertil indrettede lovforslag og så det toldlovforslag, vi behandler her. Forholdet er det, at regeringen på forhånd har sikret sig nye betydelige skatteindtægter, og forholdet er endvidere det, at regeringen gennem det, man her vil gøre, eller det, man her vil undlade at gøre, planlægger yderligere at forringe befolkningens købekraft ganske betydeligt ved enten at tage penge fra befolkningen eller forhøje priserne på de varer, befolkningen skal købe. Finansministeren er desværre kommet i den for en finansminister misundelsesværdige situation, at hvis han lægger hænderne i skødet, så vil der rent automatisk tilflyde ham større skatteindtægter, fordi vor ulyksaligt forældede skatteskala bevirker, at folk med jævne arbejderindtægter år for år skal af med stadig større og urimelige summer i indkomstskat til staten. Jeg er afskåret fra at udtale mig om, hvor meget det kan blive i det år, vi nu er gået ind i, men jeg vil da ikke blive forbavset, om det kan blive et par hundrede millioner mere, finansministeren kan tage ind i indkomstskat; og da det jo ikke alene er statens skatteindtægter, der stiger, men også kommunernes, er det et